

Női arc, keretben

*Már elhagyott, már engem elhagyó.
Hangja még zene, de sirályzaj is.
Folyosón lépked, megágyaz nekem.
Kitalál ezt-azt, zokog.*

*Ha nem volna ő, neki mondanám:
Szeretlek, és soha nem hagylak el.
Őszöm süt szeméből, olyan villanás,
Hogy fáj, hogy élő, éltet.*

*Én vagyok kevés, vagy ő sok nekem.
Hanyatt-repülni milyen jól megtanult!
Úriasszony, s van ízlése is. Lehet.
Ha munkás volnék: „Én tartom el!”*

*A melle szép. Sokak szerint csak óriási.
Honnan veszem, hogy ott lakom?
Otthontalan bolyongok nála.
Ott ért a március.*

*Rügyek, virágok! Banán a földön.
Miért nem néztünk televíziót!
Éjbarna éjem. Énebb énem.
Elmondja történeteit.*

*Tulajdonképpen nem jelentős személy.
Sokszoroz, egyesít, s közben: maga.
Szerb veteránt vág a fejemhez.
Ványol, karnyol, szeret.*

*Ő áldott összevisszaságom. És rendem is.
Énekel, Kallóz, románozik.
Tánc házból szóktethető, ha ittas.
Nála — alhatok.*

*Áldassék léte, áldassék létünk —
Hogy mindez ép ésszel végigélhető!
Ő meghal majd, s én meghalok.
Temető, mécszláng, kandeláberek.*

*Anya már nem lesz. Ez nem panasz.
De megörökíti önmagát, nekem.
Virágzik zúgó lombzenét.
Mellette pusztulás vagyok.*

Hála. Hála. Hála. — Fogolyként berreg
Újra mind, mi réges-régi múlt.
Vándorszavúvá csak néhanap lehet, —
Szemem láttára lengendátlanúl.

Tőle tudom, hogy örökre lejárt
Kalandozásaim kora. Ő alkonyidőm.
Vele hibátlan volna életem.
De tudom, hogy mi az: abbahagyni.

Harag? Reménység? Gyermekkori táj?
Van vidék, mi ismeretlenebb.
Én leszek vele fokról fokra másabb.
Ő marad, milyennek elképzelem:

Élettel áldott, és elszédülő.
Virágillatú és kozmetikázott.
Szánkón repülne énvelem.
De március van. Tavasz.

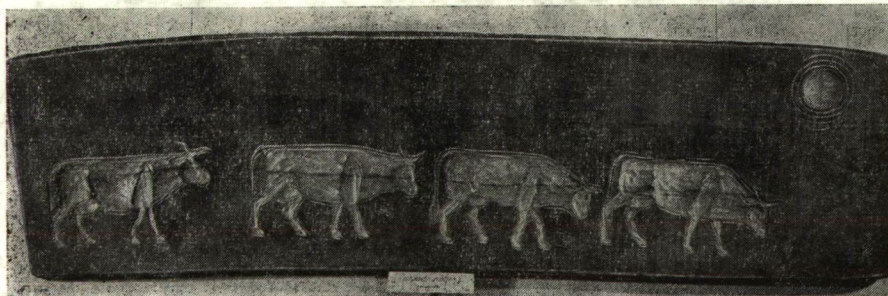
Megint

Igaz is, saját életem
Miért ne tenném rendbe?
Elválni, nőszülni, — új család:
Az ember megpihenne,

Megülve új otthonában
Mesélne jövőt, ha lenne.
Jövőt kutató szemeivel
Bebámulna a végtelenbe,

Nézné saját hiányát hosszan,
Az ürességet, hogy nincsen benne
Épp az, az amiért... Tűzláng,
Leányláng, lángok nyelve —

Akkor fölállna. (Karosszékből?)
Poharat, bördödöt kézbe venne.
Igen, az ember... És megint
Soha, valahová. Menne. Menne.

SZABÓ IVÁN: TEHENEK